

Sygnatura akt VI Ka 167/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 kwietnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 r.

przy udziale M. G. – przedstawiciela Urzędu Skarbowego w R.

sprawy **A. W. (1)** ur. (...) w M.

syna A. i B.

oskarżonego z art. 56§2 kks w zw. z art. 9§3 kks, art. 56§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks, art. 61§1 kks w zw. z art. 62§2 kks w zw. z art. 6§2 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 17 października 2017 r. sygnatura akt VI K 472/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 595 (pięset dziewięćdziesiąt pięć) złotych.

VI Ka 167/18

UZASADNIENIE

A. W. (1) został oskarżony, o to, że:

I. wbrew obowiązкови, w R. w okresie od stycznia do grudnia 2007 r. faktycznie zajmując się działalnością gospodarczą A. W. (2) zataił przychód w wysokości 80.010,41 zł, czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w łącznej wysokości 6.633,00 zł czym naruszył przepisy art. 44 ust. 1 oraz art. 45 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.) tj. o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. w okresie od września do grudnia 2007 r. oraz od stycznia do grudnia 2008 r. faktycznie zajmując się prowadzoną działalnością gospodarczą żony A. W. (2) i działając w jej imieniu, w R. składał organowi podatkowemu tj. Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R. deklaracje VAT-7, w których podawał nieprawdę przez co naraził podatek na uszczuplenie za poszczególne miesiące w kwotach: wrzesień 2007 r. w wysokości 1.983 zł, październik 2007 r. w wysokości 6.040 zł, marzec 2008 r. w wysokości 15.186 zł, kwiecień 2008 r. w wysokości 9.866 zł, maj 2008 r. w wysokości 76 zł, czerwiec w wysokości 19.513 zł, lipiec 2008 w wysokości 1.034 zł, wrzesień 2008 r. w wysokości 53

zł, październik 2008 r. w wysokości 400 zł, listopad 2008 r. w wysokości 3.786 zł, a grudzień 2008 r. w wysokości 3.586 zł, tj. w łącznej wysokości 61.523 zł, natomiast w okresie od września do grudnia 2007 r. oraz od stycznia do grudnia 2008 r. zawyżył kwotę nadwyżki do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy tak, że za 10/2007 r. – 271 zł, 11/2007 – 280 zł, 12/2007 – 659 zł, 1/2008 – 737 zł, II/2008 – 3.995 zł, III/08 – 3686 zł, IV/08 – 4.727 zł, V/2008 – 4.960 zł, VI/08 – 4.647 zł, VII/2008 – 4.702 zł, VIII/2008 – 4.791 zł, IX/08 – 4.774 zł, X/2008 – 4.374 zł, XI/2008 – 4.447 zł oraz XII/08 – 2.660 zł tj. w łącznej wysokości 49.710 zł czym naruszył przepisy art. 120 ust. 4 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 ze zm.) tj. o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

II. w okresie od września do grudnia 2007 r. oraz od stycznia do grudnia 2008 r. faktycznie zajmując się prowadzoną działalnością gospodarczą żony A. W. (2) i działając w jej imieniu, w R. w sposób nierzetelny prowadził rejestr zakupów i sprzedaży podatku VAT w ten sposób, że nie wykazywał transakcji zakupu lub sprzedaży w ww. rejestrach następujących samochodów lub nie wykazał następujących faktur (za miesiące: X/2007 – H. (...) i V. (...), XII/2007 – F. (...), II/2008 – dwa auta w tym jedno marki A., III/2008 – R. (...), F. (...), VI/2008 – F. (...), R. (...), R. (...), VII/2008 – R. (...), VIII/2008 – 30/2008 z 05.08.08, IX/2008 – F. (...), XI/2008 – R. (...), XII/2008 – motocykl Y. (...), O. (...)), bądź wartość faktur w nich wpisanych nie odzwierciedlała rzeczywistej wartości transakcji (dot. faktur 01/2007 z 03.09.07 r., 06/2007 z 23.11.07 r., 07/2008 z 10.03.08 r., 08/2008 z 11.03.08 r., 10/2008 z 14.03.08 r., 12/2008 z 19.03.08 r., 14/2008 z 28.03.08 r. 15/2008 z 30.03.08 r., 16/2008 z 07.04.08 r., 17/2008 z 18.04.08 r. 18/2008 z 23.04.08 r. 19/2008 z 28.04.08 r., 20/2008 z 02.05.08 r., 23/2008 z 02.06.08 r., 26/2008 z 13.06.08 r., 27/2008 z 24.06.08 r., 34/2008 z 09.12.08 r., i 35/2008 z 08.12.2008 r.) czym naruszył przepisy art. 120 ust. 4 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. nr 554 poz. 535 ze zm.) tj. o czyn z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 17 października 2017r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w sprawie o sygn. akt VI K 472/13 orzekł:

1. w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej uzasadnienia uznał oskarżonego A. W. (1) za winnego tego, że w okresie od 24 października 2007 roku do 2 marca 2009 roku u w R., działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, będąc osobą faktycznie zajmującą się działalnością gospodarczą A. W. (2), prowadzoną pod nazwą (...) w R. i działając w jej imieniu, składał organowi podatkowemu, to jest Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R., deklaracje VAT-7, w których podawał nieprawdę co do okoliczności stanowiących podstawę naliczenia należnego od podatnika podatku VAT przez co naraził podatek VAT na uszczuplenie za poszczególne miesiące w kwotach:

- podatek należny za wrzesień 2007 roku w kwocie 1.983 zł,
- podatek należny za październik 2007 roku w kwocie 6.040 zł,
- podatek należny za marzec 2008 roku w kwocie 7.693 zł,
- podatek należny za kwiecień 2008 roku w kwocie 9.108 zł,
- podatek należny za maj 2008 roku w kwocie 76 zł,
- podatek należny za czerwiec 2008 roku w kwocie 19.084 zł,
- podatek należny za lipiec 2008 roku w kwocie 1.034 zł,
- podatek należny za wrzesień 2008 roku w kwocie 37 zł,
- podatek należny za listopada 2008 roku w kwocie 4.237 zł,
- podatek należny za grudzień 2008 roku w kwocie 1.139 zł,

to jest w łącznej kwocie 50.431 zł, czym naruszył przepisy art. 120 ust. 4 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 ze zm.), to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 3 k.k.s. i w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;

1. w zakresie czynu opisanego w pkt. III części wstępnej uzasadnienia uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od września 2007 roku do grudnia 2008 roku w R., prowadząc działalność gospodarczą w R., działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, będąc osobą faktycznie zajmującą się działalnością gospodarczą A. W. (2) prowadzoną pod nazwą(...) w R., działając w jej imieniu w sposób nierzetelny prowadził rejestr zakupów i sprzedaży do rozliczeń podatku VAT, w ten sposób, że nie wykazał transakcji zakupu lub sprzedaży w ww. rejestrach następujących samochodów: w październiku 2007 roku sprzedaży samochodu H. (...) za kwotę 13.000 złotych V. (...) za kwotę 22.000 złotych, w grudniu 2007 roku sprzedaży samochodu F. (...) za kwotę 3.600 złotych, w marcu 2008 roku sprzedaży samochodu F. (...) za kwotę 22.500 złotych, w czerwcu 2008 roku samochodu F. (...) za kwotę 8.600 złotych, R. (...) za kwotę 18.600 złotych, R. (...) za kwotę 28.000 złotych, w lipcu 2008 roku F. (...) za kwotę 6.000 złotych, we wrześniu 2008 roku sprzedaży samochodu F. (...) udokumentowanej fakturą VAT z dnia 28 września 2008 roku o nr (...) na kwotę 5.700 złotych w listopadzie 2008 roku samochodu R. (...) sprzedanego za kwotę 23.900 złotych, w grudniu 2008 roku samochodu O. (...) za kwotę 3.000 złotych oraz wykazywał nieprawdnie wartości kwot zakupu lub sprzedaży samochodów, których zbycie udokumentowane zostało następującymi fakturami: o nr (...) z dnia 3 września 2007 roku, z dnia 10 marca 2008 roku o nr (...), z dnia z dnia 11 marca 2008 roku o nr (...), z dnia 14 marca 2008 roku o nr (...), z dnia 19 marca 2008 roku o nr (...), z dnia 28 marca 2008 roku o nr (...), z dnia 7 kwietnia 2008 roku o nr (...), z dnia 18 kwietnia 2008 roku nr (...), z dnia 23 kwietnia 2008 roku o nr (...), z dnia 28 kwietnia 2008 roku o nr (...), z dnia 2 maja 2008 roku o nr (...), z dnia 2 czerwca 2008 roku o nr (...), z dnia 13 czerwca 2008 roku nr (...) _ z dnia 24 czerwca 2008 roku o nr (...), z dnia 8 grudnia 2008 roku o nr (...), które to faktury nie odzwierciedlały rzeczywistej wartości transakcji lub wartości marży, to jest przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 3 k.k.s. i w związku z art. 6 § 2 k.k.s. oraz w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na mocy art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;

2. na mocy art. 39 § 1 k.k.s. i art. 20 § 2 k.k.s. połączył oskarżonemu A. W. (1) kary grzywny wymierzone w punkcie 1 i 2 i wymierzył karę łączną 85 (osiemdziesięciu pięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;

2. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., umorzył postępowanie wobec oskarżonego A. W. (1) o czyn opisany w punkcie I części wstępnej uzasadnienia to jest o przestępstwo skarbowe z art. art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. ;

3. na mocy art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s i art. 3 ust. 1 pkt ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 595 (pięciuset dziewięćdziesięciu pięciu) złotych i wydatki w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 444 k.p.k., w zw. z 438 § 2 k.p.k. oraz 439 §1 pkt 7 k.p.k., obrońca oskarżonego A. W. (1) zaskarżył w części wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej, wydany w dniu 17 października 2017 r. w zakresie pkt 1 i 2 części dyspozytywnej w/w wyroku i zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą opisaną w art. 439 §1 pkt 7 k.p.k., poprzez wskazanie w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku, iż uznaje się oskarżonego za winnego zarzucanego czynu w punkcie IV części wstępnej wyroku, a jednocześnie wskazanie w punkcie 4 części dyspozytywnej wyroku, iż postępowanie zostaje umorzone co do czynu zarzucanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, a jednocześnie nie podanie w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku, za który z zarzucanych czynów z części wstępnej wyroku, zostaje

uznany za winnego oskarżony oraz nie wskazanie łącznej kwoty na którą rzekomo oskarżony miał narazić podatek VAT na uszczuplenie, co prowadzi do sprzeczności i niemożności wykonania wyroku.

Z ostrożności, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia w/w zarzutu, podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, mający wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości ewentualnych zobowiązań publiczno-prawnych oskarżonego a także biegłego z zakresu wyceny ruchomości na okoliczność ustalenia ceny samochodów, które to były przedmiotem sprzedaży, a które to zostały zakwestionowane przez oskarżyciela podczas gdy, okoliczności te są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagają posiadania wiadomości specjalnych.

Na podstawie przedstawionego powyżej zarzutu ad 1, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, ewentualnie, w wypadku nie uwzględnienia przez Sąd zarzutu ad 1, wniósł w oparciu o pozostałe zarzuty o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu apelacji stwierdził, iż w zakresie sformułowanych w niej wniosków oraz istoty zarzutów jest ona bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że w ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji poczynił w sprawie w pełni prawidłowe ustalenia faktyczne, a stanowisko swoje w tym zakresie w sposób wnikliwy i przekonujący uzasadnił. Z tak dokonanych ustaleń wyprowadził następnie zasadne oceny i trafne wnioski co do winy oskarżonego.

W przeprowadzonej analizie i ocenie dowodów Sąd Rejonowy z pewnością nie przekroczył zasad określonych w art. 7 k.p.k., a w związku z tym zajęte stanowisko pozostaje pod ochroną ustawową. Podkreślenia wymaga, że wyrażony przez Sąd I instancji pogląd ukształtowany został na podstawie wszystkich - swobodnie (a nie dowolnie) - ocenionych dowodów zebranych w sprawie, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z całą stanowczością stwierdzić należy, że przebieg rozprawy przed Sądem Rejonowym oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo nie naruszając zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k., swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. oraz zasady domniemania niewinności z art. 5 k.p.k. ocenił materiał dowodowy przyjmując za podstawę orzeczenia całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej odpowiadających treści zebranych dowodów (art. 410 k.p.k.), a uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami art. 424 k.p.k. Tym samym kontrola instancyjna polegająca de facto na sprawdzeniu czy Sąd meriti wypełnił powyższe reguły nie wykazała naruszeń wymienionych powyżej norm - nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia (wyrok SN z dnia 6 października 1987 r., VI KR 263/87).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionej przez obrońcę bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. jakiej w ocenie apelującego dopuścił się Sąd I instancji.

Skarżący w tej sprawie wskazał na uchybienie z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie. Wszystkie określone w art. 439 § 1 k.p.k. tzw. bezwzględne przyczyny uchylenia orzeczenia z uwagi na swój wyjątkowy charakter muszą być traktowane ściśle, nie można tu zatem sięgać po wykładnię rozszerzającą ich rozumienie. W przywołanym w apelacji art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. za określone tam uchybienie uznaje się jedynie sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie. Musi to być zatem, gdy chodzi o wyrok, sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami, i to nie każda, lecz tylko taka, która powoduje, że niemożliwe staje się jego wykonanie.

Autor apelacji zarzucił Sądowi I instancji, że wskazał w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku, iż uznaje oskarżonego za winnego zarzucanego czynu w punkcie IV części wstępnej wyroku, a jednocześnie wskazuje w punkcie 4 części dyspozytywnej wyroku, iż postępowanie zostaje umorzone co do czynu zarzucanego w punkcie IV części wstępnej

wyroku, jednocześnie nie podaje w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku, za który z zarzucanych czynów z części wstępnej wyroku, zostaje uznany oskarżony za winnego oraz nie wskazuje łącznej kwoty na którą rzekomo oskarżony miał narazić podatek VAT na uszczuplenie, co w odbiorze skarżącego prowadzi do sprzeczności i niemożności wykonania rzeczowego wyroku.

Analizując ten zarzut, wskazane na jego poparcie cytaty pochodzące z doręzonego obrońcy orzeczenia, treść zamieszczonego w aktach sprawy wyroku oraz wydanych przez pracownika sekretariatu i sędziego oświadczeń, trzeba stwierdzić, że nie można przyjąć, by Sąd I instancji faktycznie wydał w niniejszej sprawie wyrok dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Cytowane przez apelującego zapisy pochodziły bowiem, jak ustalono z pierwotnego projektu wyroku jaki omyłkowo został dołączony i przesłany obrońcy wraz z uzasadnieniem przez pracownika sekretariatu, zamiast orzeczenia w brzmieniu ostatecznym jakie faktycznie zostało wydane i ogłoszone przez Sąd W dniu 17 października 2017r. Pomyłka niniejsza została wyjaśniona przez Sąd Rejonowy (oświadczenie k-3459), a zarządzeniem z dnia 9 marca 2018r. został obrońcy przesłany właściwy odpis wyroku. W tych okolicznościach przyjąć należy, że nie doszło do obrazu przepisów stanowiących bezwzględną przyczynę odwoławczą, a jedynie do przesłania obrońcy niewłaściwego odpisu.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów wskazać należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy przeprowadzając postępowanie dowodowe nie obraził przepisów postępowania, które związane są ze sferą gromadzenia dowodów, dążąc do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, w sposób obiektywny oraz w celu dotarcia do prawdy materialnej. W efekcie w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych, należycie oceniając ujawniony materiał dowodowy, a uzasadnienie sporządził zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. Prawidłowa jest także poczyniona przez Sąd ocena prawna przedmiotowego działania oskarżonego i ocena stopnia społecznej jego szkodliwości. Dokonana przez sąd ocena dowodów odnosi się do całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, nie nasuwa zastrzeżeń z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a tym samym jest wszechstronna, a nie jednostronna, czy niepełna jak chce skarżący.

Prawdą jest natomiast, że ocena zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów okazała się dla oskarżonego niekorzystna, ale to jest prawem sądu, który stanowisko swoje przekonująco uzasadnił. Przeprowadzone zostały wszystkie dowody wnioskowane przez strony, a w uzasadnieniu wyroku z jednakową dokładnością oceniono każdy z tych dowodów. Ocena wiarygodności dowodów jest wnikliwa i drobiazgową, nie ma w niej ogólników, lecz są logiczne i rzeczowe argumenty.

Prawidłowo Sąd orzekający ustalił, że A. W. (1) na mocy ustnego porozumienia z żoną samodzielnie i osobiście zajmował się wszelkimi sprawami składającymi się na działalność gospodarczą prowadzoną w formie autokomisu (...) w R.. Dokonywał on rozliczeń podatkowych i prowadził wszelką dokumentację stanowiącą podstawę rozliczeń podatkowych tego podmiotu. W związku z prowadzoną przez swoją żonę A. W. (2) działalnością gospodarczą, nie będąc podatnikiem wykonującym wyłącznie czynności zwolnione z podatku VAT, na podstawie art. 109 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług, zobowiązany był do prowadzenia ewidencji zawierającej dane niezbędne do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowej oraz dokumentacji zawierających w szczególności dane niezbędne do określenia przedmiotu i podstawy opodatkowania, wysokości kwoty podatku należnego, korekt podatku należnego, kwoty podatku naliczonego obniżającej kwotę podatku należnego, korekt podatku naliczonego, kwoty podatku podlegającej wpłacie do urzędu skarbowego lub zwrotowi z tego urzędu, a także inne dane służące identyfikacji poszczególnych transakcji, w tym numer, za pomocą którego kontrahent jest zidentyfikowany na potrzeby podatku lub podatku od wartości dodanej. A. W. (1) nierzetelnie prowadził księgi rachunkowe mające służyć za podstawę obliczenia podatku dochodowego jak również podatku VAT, czyniąc podstawą wpisów w nich dokumenty, które dokumentowały zdarzenia gospodarcze w sposób nie mający odbicia w rzeczywistości, jak również w ten sposób, że zdarzenia gospodarcze, które faktycznie miały miejsce, nie znajdowały odzwierciedlenia w tych księgach. Oskarżony postępował tak w pełni umyślnie, w celu zaniżenia należnych, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą podatków zarówno dochodowego jak i podatku VAT. Oskarżony składając Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R. deklaracje dotyczące samoobliczenia podatku VAT umyślnie, działając w celu zaniżenia należnego podatku VAT, jak

również zawyżenia naliczonej nadwyżki podatku do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy, podawał w tych deklaracjach nieprawdę.

Zachowaniem swoim bezsprzecznie wyczerpał znamiona przestępstw skarbowych stypizowanych w przepisach art. 56 § 2 k.k.s i art. 61 § 1 k.k.s., i art. 62 § 2 k.k.s.

Oskarżony jako osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą w imieniu swojej żony A. W. (2) działał w pełni świadomie, z zamiarem bezpośrednim, zdając sobie sprawę z podania nieprawdy lub zatajania prawdy w składanych osobiście lub za pośrednictwem księgowej H. B. deklaracjach podatkowych, sam tworząc potwierdzające nieprawdę dokumenty, działając w celu zaniżenia należnego Skarbowi Państwa podatku.

Zachowania oskarżonego składające się na każdy z przypisanych mu czynów zabronionych popełnione zostały w krótkich, odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru uniknięcia ponoszenia obciążenia podatkowego w określony przyjęty przez oskarżonego sposób, z wykorzystaniem takich samych sposobności stanowiły one zatem w rozumieniu art. 6 §2 k.k.s jeden czyn zabroniony.

Prawidłowo również ustalił Sąd I instancji, że w zarzucie aktu oskarżenia błędnie skonstruowano zarówno opis II z czynów zarzuconych oskarżonemu jak i jego kwalifikację prawną w zakresie dotyczącym podawania danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym i zatajenie rzeczywistego stanu rzeczy, w ten sposób wprowadzenia w błąd właściwego organu i narażenia w ten sposób na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, tj. podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, pomijając całkowicie dyspozycję art. 76k.k.s. Błędnie również ustalone zostały kwoty wskazane jako nadpłaty podatku lub kwoty nadwyżki podatku naliczonego, będące wynikiem podania przez oskarżonego danych niezgodnych z prawdą lub zatajenia rzeczywistego stanu rzeczy. Oskarżyciel wskazał także w zarzucie aktu oskarżenia kwoty, które miały być kwotami w jakich oskarżony naraził na nienależny zwrot należność publicznoprawną, w miesiącach w których, jak wynikało z wyliczeń winien on wykazać nadwyżkę podatku należnego nad naliczonym co powodowało podwójne naliczenie w tym samym miesiącu tych samych kwot jako świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa z art. 56 §2 k.k.s i przestępstwa z art. 76 k.k.s. W rzeczywistości wysokość kwoty stanowiącej równowartość podatkowej należności publicznoprawnej która narażona została poprzez działanie oskarżonego na nienależny zwrot wyniosła 417 złotych, co nie pozwalało na zakwalifikowanie takiego działania oskarżonego jako przestępstwo skarbowe tylko jako wykroczenie.

Rezultatem tych ustaleń oraz ocen dokonanych przez sąd jest zmiana opisu czynów przypisanych oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie, kwalifikacji prawnej oraz umorzenie postępowania wobec oskarżonego A. W. (1) o czyn z art. art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.z uwagi na przedawnienie karalności .

W tym miejscu podkreślić należy, że nie można z faktu niedopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości ewentualnych zobowiązań publiczno – prawnych oskarżonego , wywodzić, iż sąd rażąco naruszył prawo procesowe, w tym szczególnie zasadę wyrażoną w art. 193 § 1 k.p.k. Dopuszczanie takich dowodów jest bowiem elementem wyłącznej i zarazem zasadniczej domeny sądu w toku postępowania głównego, wobec czego ewentualne uznanie słuszności tak sformułowanego zarzutu podważałoby jedną z podstawowych kompetencji sądu. Jest oczywiście zrozumiałe, że niedopuszczenie z urzędu określonego dowodu może mieć w określonych sytuacjach wpływ na prawidłowość ustaleń faktycznych, jednakże sąd I instancji dysponował materiałem, który był wystarczający, do dokonania stosownych wyliczeń i analiz. Również odniósł się obszernie i przekonująco do tej kwestii w uzasadnieniu swego wyroku wskazując precyzyjnie co miało wpływ na dokonane wyliczenia i ustalenia w zakresie kwalifikacji zarzucanych czynów. Zawarte w uzasadnieniu wyroku rozważania nie pozwalają na uznanie wywodów skarżącego za słuszne, czy przyjęcie, że Sąd I Instancji przekroczył swoje kompetencje.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno obrońca jak i sam oskarżony mogli wnosić w toku procesu o dopuszczenie takiego dowodu. Jeśli tego nie uczynił ani oskarżony, ani jego obrońca, ten ostatni nie może skutecznie zarzucać w apelacji, że sąd rażąco naruszył prawo procesowe.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z treścią art. 193 § 1 k.p.k. konieczność dopuszczenia opinii biegłego wystąpić może wtedy, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie wymaga wiadomości specjalnych. W orzecznictwie sądowym jednoznaczny jest pogląd, że potrzebę sięgania do tego dowodu wskazuje konieczność ustalenia kwestii, których zrozumienie wymaga wiadomości spoza sfery przeciętnej, ogólnej wiedzy (zob. wyrok SN z dnia 5 listopada 1999 r., V KKN 440/99, OSNKW 1999, nr 11-12, poz. 76). Opinia taka jest więc zbędna, gdy stwierdzenie owych okoliczności może nastąpić bez takich wiadomości, a w oparciu o doświadczenie życiowe i wiedzę sędziowską.

Wniesienie środka odwoławczego w części odnoszącej się do winy spowodowało konieczność sprawdzenia rozstrzygnięcia w zakresie odnoszącym się do wymierzonej oskarżonemu kary.

Wymierzona oskarżonemu kara nie może uchodzić za rażąco niewspółmiernie surową, a więc taką, że na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 3, s. 64).

Sąd I instancji wymierzając wobec oskarżonego zarówno kary jednostkowe jak i karę łączną grzywny wziął pod uwagę okoliczności obciążające oskarżonego jak również okoliczności łagodzące. Sąd poczytał na korzyść oskarżonego jego niekaralność przed popełnieniem zarzucanych mu czynów, ustabilizowany tryb życia, częściowe przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenie częściowo szczerych wyjaśnień. Na niekorzyść oskarżonego Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień jego winy i społecznej szkodliwości jego czynów, wyrażające się w uporczywości jego działania, ich częstotliwości, każdorazowo w zamiarze bezpośrednim z jakim oskarżony działał, fakt nieuregulowania przez niego do czasu zakończenia postępowania w niniejszej sprawie należności podatkowej, a także skazanie za ciąg przestępstw z art. 270 §1 k.k. popełnionych w związku z działalnością gospodarczą, której dotyczyło niniejsze postępowanie. Rodzaj i wysokość wymierzonej oskarżonemu kary, nie przekracza stopnia jego winy oraz przystaje do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Orzeczonej karą zdaniem Sądu odwoławczego jest również właściwą reakcją dla uzyskania zapobiegawczego efektu zarówno w stosunku do oskarżonego jak i społeczeństwa.

Nie znajdując natomiast innych niż podniesione w apelacji uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy o kosztach orzekając zgodnie z przepisami.